

OUDE KERK TOT IN DE KLEINSTE DETAILS
INSIDE - MISHA DE RIDDER
Waar: Juliëtte Jongma, Gerard Doustraat 128a
Te zien: t/m 5/5
door Kees Keijer, Het Parool, 6 april 2018

Oude Kerk tot in de kleinste details

INSIDE
MISHA DE RIDDER
Waar: Juliëtte Jongma, Gerard Doustraat 128a
Te zien: t/m 5/5

De foto's op deze pagina geven meestal een goede indruk van de kunstwerken die we beschrijven. Dat is bij de foto hiernaast toch een tikje anders. De prints die Misha de Ridder (1971) nu bij Juliëtte Jongma laat zien zijn zo krankzinnig scherp, dat allerlei details in de foto's verdwijnen als je ze op kleiner formaat reproduceert. Dat is op zich natuurlijk niets bijzonders. Op de grote foto's van Rineke Dijkstra zie je ook elk sproetje, Andreas Gursky fotografeert fabrieken waarin elk labeltje zichtbaar is en de ruimtetelescoop Hubble, die kan er ook wat van.

Maar bij de foto's van De Ridder is iets anders aan de hand. Ze brengen dingen in beeld die juist tamelijk ondiep zijn. Of zelfs plat. De Ridder fotografeerde allerlei plekken in de Oude Kerk. Hij zoomde in op een specifiek motief - een nis, een zuil of een stuk muur. Tegelijk gebruikte hij een digitale camera met een enorm hoge resolutie. Je ziet het stucwerk in al zijn onvolkomenheden. Er zijn stukjes verf van het oppervlak gebladderd, maar je kunt ook de kwaststreek van de schilder volgen, net als beschadigingen van de muur en de reparaties daarvan. Hier en daar zie je een draad van een spinnenweb hangen. Dat alleen al maakt het kijken naar deze foto's tot een bijzondere sensatie. Ze zijn volkomen glad, maar je zou zweren dat je naar een ruw oppervlak kijkt.

De opnames zijn afgedrukt op papier dat heel mat is, waardoor de prints bovendien een fluwelig oppervlak krijgen. Dat is vooral goed te zien op een foto van een donker hoekje in de Oude Kerk. Je ziet een soort kromming in de muur met verschillende donkere tinten die een abstracte compositie vormen.

Een andere foto lijkt te gloeien door het goudgelige licht dat over de wanden strijkt. De eenvoudige composities doen vaak denken aan modernistische schilderijen, van Ellsworth Kelly, Georgia O'Keeffe of Giorgio Morandi bijvoorbeeld. Ook de vergelijking met Pieter Saenredam dringt zich op, die in de zeventiende eeuw verstilde protestantse kerkinterieurs schilderde. Heel uitgewogen en schijnbaar eenvoudig.

Daarnaast laat De Ridder iets anders zien. In zijn foto's zitten ook partijen die minder scherp weergegeven zijn. De overgang van scherp naar onscherp verloopt soms geleidelijk en soms tamelijk abrupt. De zichtbare wereld transformeert als het ware in ongreepbare partijen, waarin vorm en kleur een zelfstandige waarde krijgen. Het is alsof De Ridder daarmee ook iets van de functie van het kerkgebouw laat zien, als intermediair tussen de fysieke en de spirituele wereld.

Kees Keijer

De krankzinnige scherpte maakt het bekijken een bijzondere sensatie

→ Misha De Ridder zoomt in op plekken in de Oude Kerk, zoals zulten.
FOTO MISHA DE RIDDER

De foto's op deze pagina geven meestal een goede indruk van de kunstwerken die we beschrijven. Dat is bij de foto hiernaast toch een tikje anders. De prints die Misha de Ridder (1971) nu bij Juliëtte Jongma laat zien zijn zo krankzinnig scherp, dat allerlei details in de foto's verdwijnen als je ze op kleiner formaat reproduceert. Dat is op zich natuurlijk niets bijzonders. Op de grote foto's van Rineke Dijkstra zie je ook elk sproetje, Andreas Gursky fotografeert fabrieken waarin elk labeltje zichtbaar is en de ruimtetelescoop Hubble, die kan er ook wat van.

Maar bij de foto's van De Ridder is iets anders aan de hand. Ze brengen dingen in beeld die juist tamelijk ondiep zijn. Of zelfs plat. De Ridder fotografeerde allerlei plekken in de Oude Kerk. Hij zoomde in op een specifiek motief - een nis, een zuil of een stuk muur. Tegelijk gebruikte hij een digitale camera met een enorm hoge resolutie. Je ziet het stucwerk in al zijn onvolkomenheden. Er zijn stukjes verf van het oppervlak gebladderd, maar je kunt ook de kwaststreek van de schilder volgen, net als beschadigingen van de muur en de reparaties daarvan. Hier en daar zie je een draad van een spinnenweb hangen. Dat alleen al maakt het kijken naar deze foto's tot een bijzondere sensatie. Ze zijn volkomen glad, maar je zou zweren dat je naar een ruw oppervlak kijkt.

De opnames zijn afgedrukt op papier dat heel mat is, waardoor de prints bovendien een fluwelig oppervlak krijgen. Dat is vooral goed te zien op een foto van een donker hoekje in de Oude Kerk. Je ziet een soort kromming in de muur met verschillende donkere tinten die een abstracte compositie vormen.

Een andere foto lijkt te gloeien door het goudgelige licht dat over de wanden strijkt. De eenvoudige composities doen vaak denken aan modernistische schilderijen, van Ellsworth Kelly, Georgia O'Keeffe of Giorgio Morandi bijvoorbeeld. Ook de vergelijking met Pieter Saenredam dringt zich op, die in de zeventiende eeuw verstilde protestantse kerkinterieurs schilderde. Heel uitgewogen en schijnbaar eenvoudig.

Daarnaast laat De Ridder iets anders zien. In zijn foto's zitten ook partijen die minder scherp weergegeven zijn. De overgang van scherp naar onscherp verloopt soms geleidelijk en soms tamelijk abrupt. De zichtbare wereld transformeert als het ware in ongreepbare partijen, waarin vorm en kleur een zelfstandige waarde krijgen. Het is alsof De Ridder daarmee ook iets van de functie van het kerkgebouw laat zien, als intermediair tussen de fysieke en de spirituele wereld.